

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžso/154/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200327
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200327.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členov senátu JUDr. Viery Nevedelovej a Mgr. Viliama Pohančeniča v právnej veci žalobcu: X. zastúpeného JUDr. Dušanom Remetom, advokátom so sídlom v Prešove, Masarykova 2, proti žalovanej Sociálnej poisťovni, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8 - 10, Bratislava, za účasti 1. Q. Q. B., bytom C. XX/XX, XX-XXX X. J. 2. A. T. A., bytom R. 1, XXX XX N., X. J., 3. T. E. A., bytom L. XX, XXX XX J., X. J., 4. E. F. U., bytom U. T. 8, XXX XX T., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovanej zo 7. januára 2014 číslo: 49513-3/2013-BA, z 2. januára 2014 číslo: 50197-2/2013-BA, zo 7. januára 2014 číslo: 50196-2/2013-BA, zo 4. februára 2014 číslo: 15684-2/2014-BA proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 20. marca 2015 č.k. 3S/19/2014-34, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 20. marca 2015 č.k. 3S/19/2014-34 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom 20. marca 2015, č.k. 3S/19/2014-34 žaloby žalobcu, ktorými sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovanej zo 7. januára 2014 číslo: 49513-3/2013-BA, z 2. januára 2014 číslo: 50197-2/2013-BA, zo 7. januára 2014 číslo: 50196-2/2013-BA, zo 4. februára 2014 číslo: 15684-2/2014-BA, zamietol.

Rozhodnutím zo 07. januára 2014 č. 49513-3/2013-BA žalovaná zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice zo 06. septembra 2013 č. 90767-1/2013-KEM. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím pobočka žalovanej rozhodla, že pánovi Q. Q. B., nar. XX. F. XXXX, nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi žalobcu od 01. septembra 2011 podľa slovenskej legislatívy.

Rozhodnutím z 02. januára 2014 č. 50197-2/2013-BA žalovaná zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila

rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice, zo 06. septembra 2013 č. 90626-1/2013-KEM. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím pobočka žalovanej rozhodla, že pánovi A. T. A., nar. XX. P. XXXX, nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi žalobcu od 01. septembra 2011 do 31. januára 2013 podľa slovenskej legislatívy.

Rozhodnutím zo 07. januára 2014 č. 50196-2/2013-BA žalovaná zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice, zo 06. septembra 2013 č. 90628-1/2013-KEM. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím pobočka žalovanej rozhodla, že pánovi T. E. A., nar. XX. Q. XXXX, nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi žalobcu od 01. apríla 2012 do 30. júna 2012 podľa slovenskej legislatívy.

Rozhodnutím zo 04. februára 2014 č. 15684-2/2014-BA žalovaná zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice, zo 06. septembra 2013 č. 90692-1/2013-KEM. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím pobočka žalovanej rozhodla, že pánovi E. F. U., nar. XX. P. XXXX, nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi žalobcu od 01. septembra 2011 do 30. novembra 2011 podľa slovenskej legislatívy.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že rozhodnutím žalovanej a prvostupňového správneho orgánu nemohlo byť zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu. Zdôraznil povinnosť žalobcu uviesť v žalobe tvrdenia o porušení jeho subjektívnych práv ako účastníka konania, nie porušenie práv iných subjektov (jeho zamestnancov). Poukázal na ustanovenie § 250 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v zmysle ktorého ten, kto o sebe tvrdí, že je žalobcom, musí byť súčasne aktívne legitimovaný hmotnoprávne, to znamená, že musí ísť o skutočné ukrátenie, musí teda ísť o hmotnoprávne aktívne legitimovanú osobu. Nedostatok hmotnej legitimácie znamená, že ak žalobca nebola ukrátená na právach, súd žalobu zamietne. Krajský súd zdôraznil, že žalobca okrem nedodržania 60 dňovej lehoty na vydanie rozhodnutí netvrdil žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Konštatoval, že nedodržanie procesných lehôt vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí nemá, nakoľko podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Namietané nezákonnosti postupu a rozhodnutí žalovanej bez uvedenia konkrétnych porušení subjektívnych práv žalobcu považoval pre rozhodnutie vo veci za irelevantné. Mal za to, že do majetkovej sféry žalobcu napadnutými rozhodnutiami správnych orgánov zasiahnuté nemohlo byť, pretože zaplatené povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti je žalovaná v zmysle § 145 ods. 1 zákona o sociálnom poistení povinná vrátiť ako zaplatené bez právneho dôvodu. Pokiaľ žalobca spochybňoval oprávnenie žalovanej a prvostupňového správneho orgánu vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania zamestnancami žalobcu, krajský súd ju vyhodnotil ako neopodstatnenú, keď poukázal na ustanovenia § 172 ods. 2 a 5, § 195 ods. 1 až 3 a § 196 od. 1 až 7 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, z ktorých nesporné vyplýva kompetencia Sociálnej poisťovne rozhodovať v nedávkovom konaní o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, pričom definícia dôkazu je upravená široko a preto zákon nevyklučuje, aby v rámci dokazovania Sociálna poisťovňa vykonala kontrolu a šetrenie za účelom zistenia skutočného stavu veci a na základe takto zisteného stavu veci v konaní rozhodla. Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že v konaní pred správnymi orgánmi došlo k porušeniu zásady dvojinstančnosti, keďže je nesporné, že žalovaná vo veci nerozhodovala na základe iných dôkazov než tých, ktoré boli zistené v konaní pred prvostupňovým orgánom. Zdôraznil, že prvostupňové a odvolacie konanie pred správnym orgánom tvoria jeden celok a žalovaná postupovala v súlade s § 218 ods. 1 zákona č. 416/2003 Z.z. o sociálnom poistení a rozhodnutie iba podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnila. Vo vzťahu k ostatným námietkam žalobcu o prejudikovaní rozhodnutí v oznámení žalovanej príslušnému orgánu Poľskej republiky a retroaktívite súd uviedol, že žalobca v žalobách nenamietal v súvislosti s uvedenými námietkami porušenie konkrétneho právneho predpisu, ktorý by správnym orgánom takýto postup zakázal a aké jeho subjektívne práva boli porušené. Keďže

subjektívne práva žalobcu porušené neboli, pretože v žalobách je namiatané porušenie subjektívnych práv zamestnancov žalobcu, ktorí žaloby nepodali, pričom postavenie účastníka konania v zmysle § 250 ods. 1 O.s.p. nie je totožné s procesným postavením žalobcu a keďže postup žalovanej vo vzťahu k námietkam žalobcu bol v súlade so zákonom, krajský súd žaloby podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodné zamietol. Krajský súd poukázal tiež na to, že v danom prípade sa nejedná ani o nerozlučné spoločenstvo žalobcu a ďalších účastníkov konania (zamestnancov), pretože z hmotnoprávných ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. nevyplývajú pre žalobcu a zamestnancov žalobcu (účastníkov konania v 1. až 4. rade) rovnaké práva a povinnosti.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, týkajúcim sa zákonnosti napadnutých rozhodnutí správnych orgánov ako aj postupu im predchádzajúceho. Navrhol rozsudok zmeniť, rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušiť a priznať žalobcovi vyčíslenú náhradu trov konania. Tvrdil, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky došlo k porušeniu viacerých jeho subjektívnych práv, konkrétne práva na spravodlivý proces, ktoré zahŕňa aj právo na zákonné administratívne konanie, právo na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy (good administration), právo na dodržiavanie základných zásad správneho konania a porušenie subjektívneho práva vlastníť majetok, práva na podnikanie za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a právo na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou. Žalobca namietal, že v dôsledku vydaných rozhodnutí má značné ťažkosti s udrжанím doterajších zamestnancov a náborm nových, pretože ich príslušné organizácie odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho a zdravotného poistenia na území Slovenskej republiky. V dôsledku toho sa dostáva do bezvýhodiskovej situácie, v ktorej pri znižujúcom sa počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky s obchodnými partnermi, čím o nich prichádza, prichádza o zisk zo zákaziek a hrozia mu aj sankcie za neplnenie dojednaných zmlúv a súdne spory. Rozhodnutie žalovanej označil za nepreskúmateľné a arbitrárne. Nesúhlasil s argumentáciou prvostupňového súdu o tom, že zo žaloby nevyplýva žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Už aj len porušenie základných zásad správneho konania, ako v tomto prípade, je porušením subjektívnych práv žalobcu ako účastníka správneho konania. Namietal tiež, že nemal možnosť vyjadriť sa k argumentom súvisiacim s nepreukázaním registrovaného miesta podnikania zamestnávateľa, nakoľko po prvýkrát boli spomenuté až v druhostupňovom rozhodnutí žalovanej. Opakovane poukázal na list žalovanej - oznámenie, týkajúce sa spoločností, ktoré na území Slovenskej republiky vykonávajú činnosť ako tzv. schránkové firmy zo dňa 25.07.2013, v ktorom žalovaná informuje príslušný poľský orgán sociálneho zabezpečenia (ZUS, Department Ubezpieczen i Sladek) o tom, že zamestnanci žalobcu a ďalších vybraných zamestnávateľov nepodliehajú slovenským právnym predpisom a o tom, že v prípade podania odvolania zo strany žalobcu a ďalších zamestnávateľov tieto zamietne a potvrdí rozhodnutia svojich organizačných zložiek, čím podľa jeho názoru došlo k neprípustnému prejedikovaniu rozhodnutia v odvolacom konaní. Trval na tom, že do kompetencie žalovanej nepatrí kompetencia na uskutočnenie kontroly a namietal aj spôsob jej vykonania. Žalobca namietal, že nie je jeho povinnosťou preukazovať, aký právny predpis žalovaná porušila, ale žalovaná ako správny orgán je povinná uviesť relevantné právne ustanovenia, podľa ktorých v konkrétnej veci rozhodla. Z preberania a distribúcie letákov má žalobca vyhotovené fotografické záznamy, roznášanie letákov kontrolujú iní zamestnanci a zamestnancom sa vedú dochádzkové listy, čo podľa jeho názoru jednoznačne preukazuje reálny výkon činnosti na území Slovenskej republiky. Má za to, že rozhodujúcim by bolo vyžiadanie si stanoviska daňového úradu, nakoľko žalobca je subjektom registrovaným na DPH a pravidelne daňovému úradu odovzdáva štvrtročné súhrnné výkazy a každý rok podáva aj daňové priznanie na daň z príjmu, z ktorých vyplýva rozsah a obsah činnosti žalobcu. V súvislosti s preukázaním uvedených skutočností poukázal žalobca tiež na skutočnosť, že predložil tzv. reporty (správy) dochádzky jednotlivých zamestnancov do práce. Ďalej namieta, že došlo k neprípustnej retroaktívite v rozhodnutiach žalovanej. V predchádzajúcich rokoch vykonala organizačná zložka žalovanej ako aj inšpektorát práce u žalobcu kontrolu a neboli zistené žiadne nedostatky - ani čo sa týka reálneho výkonu práce zamestnancov, ani čo sa týka skutočného miesta podnikania v Slovenskej republike. Kontrola vykonaná v marci 2013 už zistila závažné nedostatky odôvodňujúce retroaktívne rozhodnutie o zániku sociálneho poistenia zamestnancov. Aj podľa „praktickej príručky“ prípadné zistenia zakladajúce zmenu uplatniteľnej legislatívy sa aplikujú až od momentu zistenia, nie spätne.

Uviedol, že žaloba bola z hľadiska účelnosti a rýchlosti konania podaná len žalobcom (zamestnávateľom), no v celom rozsahu aj v záujme a na prospech jeho dotknutých zamestnancov. Len z dôvodu praktickosti a hospodárnosti, s prihliadnutím na množstvo podávaných žalôb, krátku plynúcu zákonnú lehotu na podanie žaloby a obtiažne získavanie plnomocenstva na ich zastupovanie neboli v žalobách ako žalobcovia uvedení aj samotní zamestnanci.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, odkazujúc na svoje písomné vyjadrenia k žalobe, ktorých sa naďalej pridržiava. Žalovaná má za to, že prvostupňový súd rozhodol vecne správne a preto navrhla rozsudok Krajského súdu v Prešove z 20. marca 2015 č.k. 3S/19/2014-34 potvrdiť. Zdôrazňuje, že svojím rozhodnutím nezasahuje do majetkových práv žalobcu, nerozhoduje o jeho odvodovej povinnosti, ale o vzniku, resp. zániku sociálneho poistenia jeho zamestnancov podľa slovenskej legislatívy. Taktiež žalovaná nebráni žalobcovi využívať právo na podnikanie. Žalovaná vyjadrila podozrenie z obchádzania právnych predpisov Poľskej republiky, keď poukázala na pomer dohodnutej odmeny a počet mesačne odpracovaných hodín ako aj na cestovné výdavky, ktoré majú títo zamestnanci, nakoľko individuálne dochádzajú z Poľskej republiky do Slovenskej republiky. Podľa jej názoru je predpoklad, že výdavky významným spôsobom presahujú príjmy zamestnancov zaručených v pracovných zmluvách, a preto sa jej javí táto činnosť, na ktorú bola upozornená podnetmi poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia (Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Váršava - ďalej len „ZUS Váršava“), ako neefektívna a nerentabilná. Žalovaná zároveň zdôraznila, že ako inštitúcia zodpovedná za riadne uplatňovanie koordinačných nariadení je toho názoru, že pri posudzovaní žiadostí je Sociálna poisťovňa preskúmať aj charakter činnosti danej spoločnosti. Poukázala na to, že daňové úrady neurčujú uplatniteľnú legislatívu, stanovisko daňového úradu je z tohto dôvodu v prejednávanej veci právne irelevantné. Žalovaná tiež uvádza, že netvrdí, žeby bola oprávnená vstupovať do pracovnoprávných vzťahov, ale je oprávnená kontrolovať splnenie podmienok na určenie uplatniteľnej legislatívy v súlade s koordinačnými nariadeniami, ktoré upravujú oblasť sociálneho zabezpečenia. Má za to, že dôkazné bremeno leží nielen na žalovanej, ale aj na žalobcovi a dotknutých zamestnancoch, ktorí si však túto povinnosť riadne nespĺnili. Záverom žalovaná uviedla, že zamestnanci žalobcu stále podliehajú poľskej legislatíve.

Dňa 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“).

Podľa § 492 ods. 2 S. s. p., odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Keďže v prejednávanej veci začalo odvolacie konanie pred nadobudnutím účinnosti Správneho súdneho poriadku, odvolací súd ďalej konal podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. bez pojednávania, a dospel jednomyselne k záveru, že rozsudok je ako vecne správny potrebné potvrdiť.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 246c ods. 1 O. s. p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 250 ods. 1 O. s. p., účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 250 ods. 2 O. s. p., žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konat' malo.

Pri vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu, najvyšší súd s prihliadnutím na § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu s právnou citáciou právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku len obmedzil na doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku.

Predmetom preskúmania v danej právnej veci sú rozhodnutia žalovanej, ktorými zamietla odvolania žalobcu a potvrdila rozhodnutie pobočky v Košiciach, ktorými táto rozhodla, že pribratým účastníkom nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy v rozhodnutiach určenom období.

Z obsahu žalôb jednoznačne vyplýva, že žalobca nenamietal porušenie vlastných subjektívnych práv, ale porušenie práv svojich zamestnancov, keď okrem nedodržania zákonnej 60 dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí, žiadne porušenie svojich subjektívnych práv netvrdil. Samotné nedodržanie procesných lehôt pri vydaní napadnutých rozhodnutí nemá za následok ich nezákonnosť, keďže prípadným zrušením žalobou napadnutých rozhodnutí len z tohto dôvodu by žalobca priaznivejšie rozhodnutie vo veci nedosiahol. Záver krajského súdu, že žalobca nebol aktívne hmotnoprávne legitimovanou osobou na podanie žaloby pre absenciu atribútu ukrátenia na právach, sú preto správne. V tomto kontexte odvolací súd odkazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 228/2011-9 zo dňa 02.06.2011, podľa ktorého: „ Na aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konat'), ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potenciálne možné. Ako vyplýva z uvedeného, samotné postavenie účastníka v správnom konaní ešte k naplneniu podmienky dotknutosti, resp. ukrátenia práv žalobcu nevedie.“

Vzhľadom na vyššie uvedené nebolo možné zohľadniť námietku žalobcu, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky došlo k porušeniu viacerých subjektívnych práv žalobcu, keď vo vzťahu k porušeniu práva na zákonné administratívne konanie, práva na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy, práva na dodržiavanie základných zásad správneho konania ani nešpecifikoval, konkrétne v čom toto porušenie podľa jeho názoru spočívalo. Všeobecné tvrdenia žalobcu, že došlo aj k porušeniu jeho práva vlastníť majetok, práva podnikat' za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a práva na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou, keď v dôsledku vydaných rozhodnutí má značné ťažkosti s udrzaním doterajších zamestnancov a náborem nových zamestnancov, v dôsledku čoho sa dostáva do bezvýchodiskovej situácie, lebo pri znižujúcom sa počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky dohodnuté s obchodnými partnermi, čím o nich prichádza, prichádza o zisk zo zákaziek a hrozia mu aj sankcie za neplnenie dojednaných zmlúv a súdne spory, odvolací súd za relevantné nepovažoval, nakoľko žalobca argumentoval len okolnosťami vo vzťahu k uchádzačom o zamestnanie, ktorí sú výlučne poľskej štátnej príslušnosti a ktorí odmietajú na území SR pracovať z dôvodu, že ich príslušné verejnoprávne organizácie odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho a

zdravotného poistenia na území SR. Na uvedené argumenty žalobcu nebolo možné prihliadnuť aj z dôvodu, že tieto žalobca nenamietal riadne a včas v žalobe ale až v odvolacom konaní (§ 250j O.s.p.).

Vzhľadom na uvedené argumenty odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok Krajského súdu v Prešove z 20. marca 2015 č.k. 3S/19/2014-34, ktorým boli žaloby zamietnuté z dôvodu absencie hmotnoprávnej aktívnej legitímácie žalobcu, je potrebné ako vecne správne potvrdiť.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol tak, že ich náhradu žalobcovi nepriznal, nakoľko v odvolacom konaní úspešný nebol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.